

[Ministeren for europæiske markedsanliggender.]

kunne bruge de titler, der skal betinge, at man frit kan etablere sig f. eks. som tandlæge eller læge. Derfor må man arbejde videre med dette spørgsmål, og jeg gentager, hvad jeg sagde i går, at fra den danske regerings side har vi den holdning, at man ikke kan lade sig binde til fællesforanstaltninger, der vil hæmme os selv i vor mulighed for at fortsætte vor uddannelsespolitik og udbygge den sådan, som vi selv ønsker det. Og det er der altså heller ikke på nogen måde tale om at der er udsigt til vi bliver presset til.

Hr. Frode Jakobsen mente, at min fortolkning af udenrigsminister Moros svar var udtryk for grell ønsketænkning, og hr. Frode Jakobsen gav sig derfor ud i en egen fortolkning af hr. Moros svar, som efterlod det indtryk, at man havde afvist alle vore ønsker. Det må jo overlades til enhver at fortolke resultatet af en forhandling, men det forekommer mig temmelig fantastisk, at man kan nå til det resultat, at vore synspunkter på disse områder er blevet afvist. Jeg tror, at man i denne debat blander to forhold sammen. Når fællesmarkedets ministre og kommissionsmedlemmer udtaler sig om disse spørgsmål, så siger man, at de ansøgende lande må binde sig til de beslutninger, der hidtil er truffet i fællesmarkedet, og må følge de retningslinjer, der er opstillet for den videre udvikling. Men der er jo overordentlig stor forskel på beslutninger, der er truffet og har fået form af traktat, forordning og direktiv, og nogle generelle retningslinjer for, hvad man skal tilstræbe, idet disse retningslinjer for, hvad man skal tilstræbe, først kan udfyldes ved senere forhandlinger, som vi selv deltager i. Og dér er det åbenbart, at det betyder noget, at vi har givet udtryk for, i hvilken retning vi ønsker det udviklet, og det vil jeg påstå med sikkerhed er blevet accepteret af samtlige fællesmarkedslandes ministre; det er også den praksis, de selv anlægger i fortolkningen af deres egen beslutning af 8. og 9. februar.

Hr. Overgaard Nielsen påstod, at det nordiske samarbejde ville ophøre, hvis Danmark blev medlem af fællesmarkedet. Det er min opfattelse, at chancerne for, at det nordiske samarbejde kan udbygges og styrkes, er større, hvis Danmark og Norge bliver medlem af fællesmarkedet, end hvis ingen af os bliver det. Det er ikke ret mange

dage siden, at vi havde møde i det nordiske ministerråd, hvor vi, som hr. Nyboe Andersen også nævnte det, nedsatte en permanent embedsmandskomité, der skal arbejde med den kommende økonomiske udvikling — det kan være, det var hr. Niels Helveg Petersen, der sagde det, men det blev i hvert fald nævnt — og det mener jeg er udtryk for, at man blandt de nuværende nordiske lande er fast besluttet på at fortsætte udbygningen af det nordiske samarbejde. Jeg er helt overbevist om, at vi har større chance for at gøre det, hvis Danmark får klaret sine landbrugsproblemer i fællesmarkedet, hvis Norge får klaret sine fiskeriproblemer i fællesmarkedet, og hvis Sverige får klaret sine industriproblemer i fællesmarkedet. Og det er jo det, vi ønsker ved de ansøgninger, vi har, for Danmark kan ikke klare Norges fiskeriproblemer, vi kan ikke erstatte fællesmarkedet som marked, vi kan ikke give dem den fiskeriordning, de ønsker sig. Nordmændene kan absolut ikke klare at aftage de danske landbrugsprodukter.

Det er jo betegnende, at de, der betaler modstanden mod norsk medlemskab af fællesmarkedet, er de norske landmænd, og de agiterer for betaling af bidrag til kampen mod fællesmarkedet under henvisning til fællesmarkedets lave landbrugspriser. Tror man virkelig, at de samme folk ville være tilhængere af, at man skulle have en nordisk landbrugsordning, der bevirkede, at de skulle købe de danske landbrugsvarer, hvis priser er endnu lavere? Vores landmænd ville være langt mere truede, hvis danskerne skulle klare afsætning af landbrugsprodukter i Norge.

Det samme gælder de finske landmænd, og de svenske landmænd har jo kun givet sig overordentlig lidt, da vi forhandlede om et Nordek, idet man dér fik muligheden for et præferencesystem, som ville bevirke, at svenskerne i stedet for at have en selvforsyningsgrad på 95-100 pct. ville gå ned på en selvforsyningsgrad på omkring de 90 pct., noget, der absolut ikke ville træde i stedet for vore afsætningsmuligheder i England og i fællesmarkedet. Det ville være en dråbe i havet, og det ville altså ikke kunne løse vores problemer.

Hvis vi nu ikke kommer ind i fællesmarkedet, vil jeg tro, det vil være overordentlig vanskeligt at få indstillet politikere i de